

faa Lov til at gøre Forsøg paa at levere de Lufszuoste, som man spiser her i Landet, og indføre ikke faa faa af, trods denne Told paa 10 Ore. Det viser sig, at denne Told har ikke noget Værd for Landbruget, idet vi jo slet ikke levere de Oste, som komme ind derunder. Ja, almindelige Mejeriofste sælges endog under Toldens Værdi. Hvad finere Oste angaar, da er det temmelig sikkert, at der dermed kunde laves en Industri herhjemme, men naturligvis under den Betingelse, at vi fik No til det, medens vi faa det gjort. Højreflertallet har da i Konsekvens med sit Standpunkt, for øvrigt som Bestyttelsesmænd ikke haft noget imod at forhøje Tolden til 20 Ore, men det har selvfølgelig Mindretallet ikke kunnet gaa med til. Jeg synes ikke, det var forførdeligt, efter som Landboerne maa statte til de andre paa saa mange andre Maader. Papirtolden har jeg omtalt, og jeg skal slippe let hen over den. Jeg kan ikke se rettere, end at de 254,000 Kr., som det er Meningen, at Statskassen skal af med ved denne Papirtold, i særlig Grad komme Bladene til gode. Jeg kan ikke se rettere, end at de almindelige Borgere ikke have stor Interesse deri; den Smule Papir, der skrives paa, i hvert Fald ude paa Landet, spiller ingen Rolle, hvad enten det skulde koste $\frac{1}{10}$ Ore mere Arket eller lignende. Saa have vi Ristolden, det er ogsaa af den Slags, som blev nævnt forleden Dag, at den har været til indirekte Bestyttelse for Landbruget. Det er for Resten karakteristisk at lægge Mærke til, at der staa Ristold og faa lige under staa Sago; det er to Ting, som man vel omtrent kan betragte paa samme Maade som Forbrugsartikler, men ikke desto mindre har Mindretallet fundet det absolut nødvendigt at tage Told af Ris, men har ikke rørt Sago. Jeg kan finde en Forklaring deri, at i Konsekvens med Mindretallets øvrige Stilling, maa Grunden være den, at Ris konkurrerer med en hel Del af vore hjemlige Kornsorter, og at man derfor selvfølgelig kunde risikere, at Landmændene kunde tjene lidt ved at beholde Tolden paa Ris. Hvad angaar Bæder i Kærnestykker, da er der en Forhøjelse, jeg ved ikke af hvilken Grund, men det er vistnok af en saglig Grund. Saa kommer imidlertid naadlet Arbejde til Fodtøj. Der har man forhøjet Tolden, jeg fortaar ikke rigtig, hvorfor man har gjort det, da det jo dog er et Naaprodukt for Stomagerne. Jeg kommer vilkaarligh til at tænke paa, om Stomagerne ganske særlig have forset sig mod Kommissionen. Samtidig med, at man forhøjer Tolden paa naadlet Arbejde, vil Mindretallet nedsætte Tolden paa særddigt Fodtøj.

Det særddige Fodtøj har hidtil kostet, saa vidt jeg husker, ca. 66 Ore pr. Pd., nu skal det nedsættes til 50 Ore. Naadlet Arbejde har hidtil kostet 16 Sk., man vil nu have det sat op til 50 Ore. Der er ligeledes Stentolden, der er forskellige Nedsættelser, væsentlig Naastofnedsættelser. Saa komme vi endelig til den betydelige Post, som man ikke foreløbig har gjort noget ved; det er nemlig Tolden paa Sukker og Sirup. Det ærede Medlem for Slagelse (Røedt) oplyste for lidt siden, at i Tyskland giver man 100 Mill. Reichsmark i Eksportpræmie til deres Sukkerfabrikker. Den øvrige Industri her i Landet gaar Mindretallet med til at beskytte, i flere Tilfælde i meget betydelig Grad, men naar der er Tale om en Industri, som det danske Landbrug har stillet paa Venens, og som en hel Del Mennesker i vort Landbrug leve af, og naar saa vort Naboland finder paa, at Hensyn til sine Røeddyrkere, at give vort Landbrug en kunstig Konkurrence ved at give Eksportpræmie, saa finder man af Hensyn til de hellige Principper, at man hellere maa lade hele denne Industri gaa i Spaanerne end at være med til foreløbig at værne den mod et saadant kunstigt Overfald, som det dog er Genstand for paa Grund af Udlandets Eksportpræmier. Jeg synes dog, der var nogen Grund til her at tage Hensyn til, at de Folk i Djeblikket jo slet ikke leve under normale Forhold, hvad deres Sukkereksport angaar, idet de maa konkurrere med en Nation, som har Eksportpræmie netop for denne Vare, og som de derfor vanskeligt ville kunne konkurrere med. Vi have i de sidste Dage kunnet læse i Bladene, at det ser ud til at blive en ret betydelig Kalamitet derovre, idet de hollandske Sukkerdyrkere have været sammen og, efter hvad der meddeles, vedtaget, at de ikke mere ville have med Sukkerøeddyrkning at gøre. Skulle vi da staa rolige og se paa, at de store Kapitaler, som man har anbraat derovre i en forandret Driftsmaade, skulle gaa til Grunde, og at de Forventninger, man har knyttet dertil, skulle tilintetgøres, og skulle vi rolig finde os i, at en for vort Land naturlig Industri ødelægges ved Udlandets Eksportpræmier? Hvis vi gøre det, tror jeg, at vi blive mere døtreinære, end vi vistnok have Lov til, naar vi ville vise sund Fornuft. — Derefter kommer jeg til Talg. Det er et Landbrugsprodukt og som saadant skal det naturligvis være fritaget for Told. Det har hidtil været belagt med en Told af 2 Sk., det har man fundet var for meget, og derfor har man flettet det. Endvidere har man nedsat Tolden paa Margarin fra 6 til 2 Ore. En Følge af denne Nedsættelse bliver, saa vidt